

ČECHY František Ringo Čech
KRÁSNÉ,
ČECHY MÉ...

Upozornění

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Galén
Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5

www.galen.cz

© Galén, 2012

Zahraniční návštěva (2009)

ČECHY František Ringo Čech
KRÁSNÉ,
ČECHY MÉ

František Ringo Čech
ČECHY KRÁSNÉ, ČECHY MĚ

První vydání v elektronické verzi
Best of Ringo, sv. 2

Vydalo nakladatelství Galén, Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5
Editor nakladatelství Lubomír Houdek
Šéfredaktorka nakladatelství Soňa Dernerová
Odpovědný redaktor Radek Lunga
Redakční spolupráce Roman Lang
Grafická úprava Marta Šimková, Galén
Fotografie obrazů z archivu autora a nakladatelství Galén
Na obálce autorův obraz Svatý Václave, oroduj za nás! (2012)
Sazba Petra Veverková, Galén
Tisk Glos, Špidlenova 436, 513 01 Semily
G 311027

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani žádná její část nesmějí být reprodukovány, uchovávány v rešeršním systému nebo přenášeny jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez písemného souhlasu nakladatelství.

© Galén, 2012

ISBN 978-80-7262-947-3 (PDF)

ISBN 978-80-7262-948-0 (PDF pro čtečky)

RINGŮV DOPIS JINDŘICHU KAHÁNKOVI V NEBI

5

aneb předmluva k soubornému vydání

Nejdražší Shorty*,

když se mě někdo zeptá, co považuju za svůj největší uměleckej počín, za svoje největší umělecké dílo a na co jsem nejvíc pyšnej, co mi udělalo největší radost, tak musím říct bez váhání, že je to televizní seriál Pra pra pra. Seriál ze života starejch Slovanů.

Víš, Shorty, já na to mám gebír. Nakonec Dívčí válka, to je moje vlajková loď, tu budou hrát ještě moji vnuci a nakonec možná, že jsem opravdu příbuznej s Praotcem Čechem, kterej nás sem přivedl na ten krásnej, magickej kopec. Nosil jsem to dlouho v hlavě a v srdci, dokonce jsem o nich začal psát knížku. Ale impuls, to, co to rozjelo, že jsem začal točit takhle velikej projekt, mají na svědomí dva lidi, kteří v tom sehráli rozhodující roli, že seriál spatřil světlo světa. A teď to vyšlo na DVD, Shorty, Pra Pra Pra, lidi si to konečně můžou koupit. Televize to vydala po nekonečně dlouhých dvanácti letech.

Ale vraťme se k začátku. Volal mi Bezouška, syn slavnýho Bohumila Bezoušky z Národního divadla, kterej mi – à propos – vždycky nadával, kdykoliv jsme spolu točili v rádiu, že jsem zarostlá mánička, abych se ostříhal a zkultivoval. Prima chlap, trochu nevrlej mrzout (asi jako jsem dnes já), ale jeho synek se mu velmi vyvedl. Bezouška se kamarádí hlavně s mým synem, já už jsem pro ně dědek, ale protože to je chytřej, inteligentní kluk, má čuch na kvalitu a též je dobrej literát, tak mi jednoho dne zavolal a řekl mi, před těma dvanácti lety, jestli bych pro televizi nenapsal seriál. Mohl jsem se přerazit, jak jsem mu po chvíli hned volal zpátky a řekl mu: »Mám, Bézo, připravenou trilogii o starých Slovanech.

* Jindřich Kahánek zvaný Shorty, jeden z nejlepších jazzových fotografů Kanady minulého století a Ringův přítel

6 A sice...« Napsal jsem mu obratem takový zadání, a protože jsem velíkáš a rád točím na pokračování, mám rád první, druhé, třetí, čtvrté díl, třináctej, mám rád cykly, tak jsem mu poslal velikášskej námět. Takhle se nějak musel rozmáchnout Homér – a vyplatilo se to!

Prvních třináct dílů – Od příchodu Čechů na Říp až po svatbu Libuše a Přemysla.

Druhých třináct dílů – Od svatby Libuše a Přemysla až po smrt Praotce Čecha.

Třetích třináct dílů – Od smrti Praotce Čecha a vítězství mladočechů nad staročechy až do příchodu Cyrila a Metoděje čili porážka pohanství.

Martinovi se to líbilo, a protože byl zodpovědněj člověk, měl v televizi poměrně vysokou funkci, myslím, že byl šéfdramaturg nebo co, tak mi to zadal a myslel to, na rozdíl od ostatních hovad, se kterými sdílel budouvu, vážně. A já taky. Tak jsem to připravil, přinesl jsem to, Bézovi – jak říkám – se to líbilo, dílo schválil a zařadilo se to do výroby.

Ale v televizi není nikdo tak nevítaněj jako člověk, kterej přichází s projektem. Přicházíš-li s projektem vlastním, znamená to, že ty loupežníky, který tam seděj, připravíš o jejich kravský projekty. Oni píšou, až se z nich kouří. Píšou pásma, pohádky, hry, vesměs všechno sračky, píšou scénáře pod různými pseudonymy. A najednou z ničeho nic přijde veřelec odjinud, nevítaněj host, díra do jejich penězovodu, a chtěl by točit seriál, jehož výroba by obnášela 25 milionů, což se také posléze stalo. Já jsem z těch 25 milionů samozřejmě nic neměl, jen normální standardní hereckej honorář a zaplaceněj scénář.

Byl bych to všechno ale dělal úplně zadarmo! Věděl jsem, že je to životní šance, která se už nemusí opakovat. Ale oni už si v duchu těch pětadvacet milionů předem rozdělili mezi sebou, velkej kus by pro sebe urval netaentovanej synek geniálního otce, mimochodem pěkněj hajzl i v osobním životě. A najednou přijde nějakěj kýčař, člověk, kterým oni opovrhují, a točí za »jejich« peníze připravený k ukradení – pardon, připravený k proplacení za realizaci vlastních literárních blivanců! Proto ta nenávistná zloba, ještě než se rozsvítily kamery!

Vyšehrad, pravda, něco stojí, kolová hradba též není zadarmo, Čechův trůnní sál, komnaty Kazi, Tety a Libuše, Perunův posvátný háj, všechno nádherný kulisy, nádherný kostýmy atd.

Takže začaly mírné protitlaky. Bezouška, moudřej a zkušeněj člověk, kterej zná svý pappenheimský, udělal zásadní věc: seznámil mě s generálním ředitelem ČT Puchalským. Věděl, že takovejhle sekáč mezi tou numismatickou bandou dlouho nevydrží, a tak mi zavčas vytvořil obranný val.

Puchalský byl mladej chlap a v okamžiku, kdy tuhle knížku máte v ruce, bezpochyby ještě je. Bez předsudků, vtipnej, pracoval v BBC, přijel z Anglie, nebyl uprděnej, závistivej, byl a je to skvělej člověk. Hned, jak jsem ho viděl, tak jsme si v tý ředitelně padli do oka. Nevadilo mu, že říkám prdel, hovno, že mu říkám soudruhu řediteli, tomu se smál, protože věděl, kolik bije, a hlavně ocenil několik mejch dobrejch fórů, když jsem se jako přerekl a oslovoval ho soudruhu Zelenko. (Velmi vtipné, co?) To jsme se smáli oba. Generální ředitel Puchalský měl navíc stejnej smysl pro humor, má rád Monty Python, má rád Černou zmiji, Mistra Beana a Bennyho Hilla.

Žil v Anglii, a kdo žije v Anglii, tak jeho čecháčkovství se umenšuje. Čím déle žiješ v Anglii, tím menší jsi čurák! Délkou pobytu v Anglii se z tebe stává vynikající, stále lepší člověk. Ale on byl bezpochyby vynikající, už když tam do tý Anglie jel.

Takže začalo to televizní brždění zpoza rohu a temnejch koutů. Dostaly to tři ženský v jedný skupině, byly docela fajn, byly prima, už si skoro nepamatuju, jak se jmenovaly. Ale jo! Byl by nevděk, kdybych si nevzpomněl – Alice Nemanská a Helena Slavíková vedly skupinu a Magdalena Turnovská měla na starosti dramaturgii. Ale, jak říkám, chovaly se ke mně slušně a byly milé. Nakonec to dostaly nařizený, tak to začaly realizovat. Ty tlaky byly spíš odjinud, ne od nich. Myslím, že jednu z nich po odchodu ředitele Puchalského za můj seriál málem vyhodili.

Turnovská byla kultivovaná vlídná žena, který se jen velmi špatně dramaturgoval rockovej blázen zamilovanej do svýho díla a nenacházející na něm, byť jedinou, chybičku! Navíc se mi docela líbila. A v jemném vzdělaném Filipovi neměla pomocníka, protože ten mi vzdoroval systémem Š & G (... to už se Zelí rozzuřil: Vy oškliví chlapi, zašeptal. Za trest vám dnes už nepovím nic nového o ježkovi!).

Začalo systematické mydlení schodů – systém: »... Ringo, myslíme to dobře! ... já bych to, Ringo, netočil teď. Teď jsou ty nejlepší studia obsazený až do konce roku. Nech to na příští rok. Bude klid, víc času

na přípravu! Natočíme to v těch nejlepších studiích, jak by si tvoje vynikající dílo zasloužilo« – a teď jmenovali studia, u nichž rozdíl byl pouze v několika metrech velikosti, jinak nic. Průhledná záminka, já však věděl, že když to nenatočím teď, už to nenatočím nikdy. »Víš, Ringo, chtěli bychom tomu dát největší kvalitu...« Takovýhle pindy... pindy..., zkrátka kydy naší Midi!

Jo, kvalitu říkáte? Tak jsem hned letěl za Puchalským jako vítr a klečel jsem u něj na zemi, což jsem ani nemusel. Prosil jsem ho a říkal: »Pane řediteli, vaši netalentovaný zmrdi vám budou říkat, že chtěj vysokou kvalitu a že to se mnou myslej dobře. Ne! Ne! Ne! Pane řediteli, prosím vás, točit hned, nebo nenatočíme nic.« A vždycky jsem ho přesvědčil. I on měl určitou zkušenost. Věděl, byť velmi mladý, že když někdo přichází a myslí to s vámi dobře, bývá to v 90 procentech většinou ta největší sviňárna! Vždyť byl vynikající novinář, pracoval v BBC, věděl, co jsou zač hodní lidé s dobrými nápady, a vždycky mě podržel, a vydal befel: Ringo – dělat! Točit! Ted!

To byl jedinej tlak, kterej jsem na televizi vykonával. Ale bez Bézy a Puchalskýho bych seriál neměl.

Chtěl bych teda aspoň, protože nevím vůbec, kde je a co dělá, v týhle knížce znova říct: Pane řediteli, jsem vám neskutečně zavázanej. Jste skvělej člověk a pánbůh vám to zaplať. Pomohl jste mi vytvořit nesmrtelný dílo, který bude oporou Čechů v přicházejících zlejších dobách.

(V duchu jsem si pyšně promítal film, jak komisaři EU prohledávají český paneláky a krkonošský chalupy a podobně jako jezuiti a páter Koniáš v F. L. Věkovi hledají Pra Pra Pra – mlátí Čechy, aby prozradili, kam si DVD schovali, a dupou po nich okovanou botou...)

Vybral jsem si režiséra, vlastně jsem si splnil sen točit s Františkem Filipem. Franta Filip je jeden z nejlepších režisérů, jaký jsem v životě poznal, společně s Roháčem a režisérem Paukertem. Je jich teda, těch sekáčů, víc, ale na dramatickou tvorbu je velmistr Franta Filip, miluju jeho F. L. Věka. Jak je božsky natočenej F. L. Věk! Ještě navíc s oblíbenejma hercema, prostě F. L. Věk je seriál můjho života. Když jsem ho viděl poprvé, ještě jako kluk, byl jsem nadšenej! Kdyby mi tenkrát někdo řekl, že Franta Filip bude točit můj seriál o starejch Slovanech, tak bych neudržel svěrač. Když si vyberete dobrý spolupracovníky, je vítězství

blízko. Kvalita František Filip s sebou přivedl další kvalitu – Houfa, výtvarníka dekorací; neskutečnej, vynikající Houf se synem, dvojice hodná obdivu.

Jaký udělali dekorace, nádherný staroslovanský hradby, Vyšehrad, trůnní sál, mamutí kly! Pánbůh v té chvíli nade mnou držel ochrannou ruku. Hvězdně jsme si to společně s Filipem obsadili – k tomu se ještě vrátím – takže jsem začal točit.

Prožíval jsem takový štěstí, že co do významu a autorského tvůrčího vzrušení se to rovnalo natočení několika elpíček v Supraphonu, a to je co říct! Měl jsem vynikající herce, ty nejlepší, jaký jsem mohl mít! Hráli všichni s chutí a jako o život.

Jirka Wimmer, kterej mi slíbil na kolenou, že se neožere, že nebude pít. Věděl jsem, že se ožere, ale nechtěl jsem o něj přijít!

»The inkomparabile Krampol«, neporovnatelnej Krampol, člověk, kterého si nesmírně vážím, herec, kterej je nad věci, není to sráč, hrál Praotce Čecha. Bára Štěpánová mladou kněžnu Libuši. Uršula Kluková Tetu, Mahulena Bočanová Kazi, takovou pichnu, moc jí to sedlo. Nádhera... Přeucil hrál Kroka, říkal Praotci Čechovi tati, což je samozřejmě naprostá kravina, ale hodilo se mi to a zapadalo do děje.

Wimmer, Čechův bratr Lech, mluvil polsky. V celým seriálu nepromluví jinak než polsky a já, protože polsky neumím, jsem si k pomoci vzal návod na obsluhu nějakého polského výrobku.

Když je na Vyšehradě porada, tak Lechovi samozřejmě nikdo nerozumí... Praotec Čech se na něho obrátí: „Co tomu říkáš, bratře, co si o tom myslíš?“ A Wimmer spustí: „Poprzez nastawienie timera z maksymalnie miesięcznym wyprzedzeniem...«

Čech se zatváří nedůvěřivě a otáže se: »Opravdu, Lechu?«

A ten ho ujistí: »Włożyc kasete z nieusunięta płytki zabezpieczającą przed przypadkowym skasowaniem nagrania!« (A je vymalováno!)

V polovině seriálu se nám božskej komik střelil do hlavy; možná, že si na to starší čtenáři vzpomenou, jak od poloviny seriálu má najednou, kde se vzala, tu se vzala, na hlavě čepici, protože si ustřelil s kůží na hlavě i chomáč vlasů. Taky záhy porušil slib, kterej nám s Filipem dal, a začal zase chlastat, ale já ho na place moc chtěl, protože to byl geniální, výjimečnej člověk. Přišel tak ožralej, že vůbec nevěděl, kde je. František

Filip ho vždycky posadil ke stolu s Praotcem Čechem, kde už seděly Čechovy vnučky, celá rodina, opřel ho o děvčata a Wimmer blábolil: »Pša krev, do pána, pša krev.« Přitom zapomínal, že se den předtím střelil do hlavy, a furt si sundával tu čepici, ve který mu bylo samozřejmě hor-ko, a obnažoval do kamery ten kus ustřelený hlavy! Wimmera jsme měli všichni rádi, jemu jsme to odpustili.

Jan Rosák hrál krásně sira Lancelota, který šuká Ginevru, ženu krále Artuše, a utečou spolu před jeho hněvem na Vyšehrad. Ginevru hrála s Rosákem Káča Kornová; přijdou k Čechovi na Vyšehrad žádat o politické azyl. Rosák byl vynikající. Máchal kolem sebe obouručním mečem a urazil kus Vyšehradu, což musel Houf se synkem slepovat.

Myslím si, že jsem velmi výstižně vykreslil středoevropský přetahování se o Čechy mezi západní kulturou, kterou reprezentoval kníže Dagobert ve Wogastisburgu, a mezi východní kulturou, kterou prezentoval kníže celý Rusi a Novgorodu, Vladimír jasné slunéčko, kterej, stejně jako je tomu i dnes, osnoval svoje pikle a plány prostřednictvím svý ambasády, kde byl velvyslanec Děda Mráz a vojenskej atašé Slavík Loupežník, toho hrál Labuda. Postránecký hrál Dědu Mráze, skvostně. Jsou pořád ožralý, to je taková nádhera, furt se motaj, potácej, lákaj Čechy a slibují zastání: »Chcete ochranu donských kozáků? Jenom na chvíličku, na malilinkou chvíličku sem přijede pár kozáčků a bude vás chránit před tou zlopartou imperialistů ze Západu.«

Brzobohatý nádherně hrál pedofila Pedomila Ditru, vyslance Evropské unie západních Franků, který přijede do Čech a chce tady šukat mladý slovanský chlapce. Je skvělejš, jinak ani neumí! Navíc jsem si splnil sen, protože to je jeden z mejch nejoblíbenějších českých herců.

Zkrátka jeden lepší než druhěj. Náhlowskej tam s Mladým hrají Chru-doše a Šťáhlavu, Jana Švandová Kazi. Petr Novotný samozřejmě nesměl chybět, hraje Mamutíka, protože v tý době, když přišel Praotec Čech na Říp, tu ještě přežívali lovci mamutů. Už tu nebyli mamuti, ale lovci ano. Oni nevěděli, že už jim mamuti vymřeli, protože měli nějaký ulovený a pořád z nich jedli sušený maso, a ty mamuti, co jim napadali do Ma-cochy, zůstávali v tom chladu čerstvý, v tý propasti se nekazili.

Čechové měli už tenkrát svoje menšiny. Slavníkovce, Vršovce, Doudleby. Luděk Sobota hraje jednoho z těch menšinovejch náčelníků, a pořád

si stěžují na Čechy, jak je utlačují, znásilňují a vymějšlej si na Čechy děsný lži, ostatně jako dnes! Je to nádhera.

Já hraju sám sebe a usiluju o mladičkou dívku Sirael. Půjčil jsem si od Wericha postavu astrálně vytvořený, krásný dívky. Tu rozmarnou káču hraje Bára Srncová. Praotec Čech mi ji odvede a střídavě ji se mnou šuká... chvíli já, chvíli on! Jako v životě. Takže já ji miluju, ona miluje mě, ale taky, jak to v životě bejvá, miluje mého prapraprapředka.

Shorty, teď, když tohle píšu, tak držím těch sedm DVD v ruce. Mám z toho takovou radost. Ty to určitě vidíš. Po přejití vichřice hněvu spokojeně čtu... »Pra pra pra – Historie příchodu kmene Čechů k hoře Říp je obestřena tajemstvím. Jak se všechno mohlo odehrát, ale jistě neodehrálo, ukazuje s nadsázkou a osobitým humorem Františka Ringo Čecha seriál o nejstarší historii českého národa.«

Když jsem řekl A, musím říct i B. Odešel geniální ředitel Puchalský, odešel Bezouška, televize byla ponechána na pospas svému osudu – vlkům divejm, žralokům tupejm, omezenejm, peněz za svy samosračky chtivejm. Televizi ovládla takzvaná Banda čtyř.

Neznal jsem je všechny, ale říkali jsme jim Banda čtyř. Byla to R., žena zlokritika, netalentovanej synek geniálního otce, třetí, myslím, byl velkej nepřítel zábavy soudruh K. K. Nikdy jsem ho neviděl, ale říkali mi o něm, že nenávidí zábavu, proto je šéfem zábavy. Do toho vysvitlo slunce. Do televize přišel Č., můj přítel z jeviště, kolega Petra Novotného z Olomouce. Jeden z tý slavný olomoucký party – Dostál, Novotný, Č., ještě s nima vystupovaly talentovaný holky (třeba vynikající Maciuchová).

Takže jsem měl velkou radost, že je Č. v televizi. Hned jak nastoupil, zavolal mně a velmi mi zalichotil, protože chtěl koupit práva na moji knížku »Z mého života«. Televize posléze ty práva skutečně koupila, tuším snad na deset let. Tím to žel také skončilo.

Po odchodu dvou pilířů TV, Puchalského a Bezoušky, jsem doopravdy začal točit. Dařilo se to, jak už jsem psal. Měl jsem takovou radost, že jsem si postavil s Filipem skvělej team. Byl jsem permanentně, po celou dobu natáčení napnutěj a vzrušenej. A jak jsem se radoval z každý povedený klapky! Bylo to lepší, než kdybych točil osm elpíček.

Nakonec jsme Pra Pra Pra natočili. Když Č. nastoupil do televize, šel jsem ho přivítat a vyjádřit svoji radost, že je v televizi. Řekl mi: »Ringo,

ty můžeš ke mně přijít kdykoliv. Bez ohlašování, cokoliv budeš potřebovat, Ringo, přijď. Rovnou ke mně!« Tehdy mi to nepřišlo jako nějaká velká pocta, protože jsme byli kamarádi. Když tohle řekne kamarád kamarádovi, je to úplně normální. Prostě to očekáváš. Takže jsem byl velmi spokojenej.

Bandě čtyř se nepodařilo seriál zastavit, ale ke škodě mojí a televizních diváků mrtvi bohužel nebyli! Už během natáčení jsem cítil velkou nepřízeň ve všech prostorách televize (mimo tvůrčí team, kteří v tom litali se mnou), kolem v luftě velká zloba, zášť, jak v padesátých letech, když někteří soudruzi, zejména »španěláci«, cítili, že se nad nima stahují mraky, že ostatní soudruzi z ústředního výboru, jejich celoživotní přátelé, se jim vyhýbají, že je najednou nezvou na meetingy, stranický ožiračky, večírky, nikam – tak to už jsem tušil, že je zle, že se něco děje. Ale točilo se, hlavně, že se točilo. Jelo, pracovalo se. Franta Filip i herci byli víc než vynikající.

Seriál jsem natočil, byl jsem velmi spokojenej a šťastnej, měla přijít projekce. To je takový vyvrcholení. Slavnostní předpremiéra pro ty, kteří dílo zaplatili. (Z našich daní, samozřejmě!) Projekce tak obrovského projektu, jako je třináctidílný seriál. Nepřišel se na něj podívat kromě tvůrčího teamu vůbec nikdo. Nikdo z vedení! Ani můj kamarád Č. Nikdo! Nikdo se nepřišel podívat, jak dopadla věc, která stála 25 milionů. Mě to nepřekvapilo. Takovýhle sráči Češi prostě jsou, ale přestože jsem si o nich nedělal iluze, mrzelo mě to.

Paní dramaturgyně mě jediná hned po projekci potěšila, protože když to skončilo a vraceli jsme se do redakce, tak mi povídá: »Pane Čech, největší rypák z naší redakce, kterýmu se nelíbí vůbec nic, řekl, že jste ho strašně překvapil, jakou jste udělal dobrou věc.« Byl to balzám na otevřenou ránu!

Ti námi, televizními poplatníky, placený kretění byli na karlovarském festivalu. Jeli se ožírat a lakovat na festival, takoví to byli velký televizní profesionálové. Potkal jsem Č. na chodbě a říkám: »Tak co?« Čekal jsem pochvalu. Já jsem si v duchu říkal, že třeba si to někde pustil, někde, aby na to měl klid! On mi odpovídá, ale už přitom jezdil očima mimo: »Nezlob se, Ringo, ale slyšel jsem o tom velmi špatné zprávy. Velmi špatné zprávy!« Tak jsem si říkal, no, i když jsi slyšel velmi špatné zprávy...,

tak až se na to podíváš, tak mě pochváliš! Je to prostě dobrý a ty to přeci poznáš.

Pak jsem se za ním vydal, protože jsem nechtěl, aby televize spálila ty kulisy za dva miliony. Aby je schovali, protože natočíme ještě další pokračování, dalších třináct a třináct dílů. Tak jak jsem je připravil, další pokračování, jak si u mě Bezouška jménem televize objednal. Č. mě nepřijal. Vůbec. Seděl jsem tam zmatenej a zahanbenej v jeho předsálí a sekretářka mi stále opakovala, že pan Č. nemá čas. Ptal jsem se, protože jsem to nechápal: »Říkala jste mu, že jsem tady já, že jdu za ním?« »Ne, nezlobte se, nemá čas. Pan Č. na vás nemá čas.« Vašek nakonec vyleze ven a rozzlobeně říká: »Ringo, nezlob se, nelez sem. Nemám na tebe čas. Nebudu s tebou mluvit.« Já jsem se za něj tak strašně styděl. A odešel jsem z televize.

Banda čtyř nasadila seriál v nevhodnej čas, aby to vidělo co nejmíň lidí.

Oni sami to napadali v tisku. Nemohli mi asi zapomenout ty prachy, který jsem utratil a který by jinak skončily v jejich bezednejch kapsách za jima napsaný samokraviny. Hned po druhým dílu, už se nemohli dočkat, ani nečekali na konec seriálu, to napadli Rejžek a Spáčilová. Jmenuju je tady jenom proto, že si to zasloužej, ale prosil bych, až budou v nakladatelství po mý smrti při druhým a třetím vydání mejch knih dělat jmennej rejstřík už polozapomenutejch postav, až budou psát vysvětlivky, kdo byl v mé době kdo, prosil bych: Rejžka a Spáčilovou neuvádět. Tihle dva vůbec nestojej za to, aby si lidi jejich jména pamatovali. Upadnou, doufám, do hlubokýho zapomnění.

Ty urážky v novinách od všech, jak to je strašný, nevtipný, trapný, ubohý! Franta Filip – už ve studiu poznal dobrý dílo, měl radost, jak se nám to povedlo – byl z toho všeho najednou smutnej, protože tohle nikdy nezažil. Po žádným seriálu nezažil takovouhle hanbu, aby ho uráželi, aby ho za to pomlouvali, že pracoval s pokleslým kýčářem.

Já jsem chodil a marně zvedal náladu: »Kluci, nebudte smutní, ten seriál se probudí, to není možný. To nemůžou ty hajzlové zničit, pokud ho nesmažou. Uvidíte, kluci! Nakonec Češi ho neviděli, je to o nich, nebojte se. To dobře dopadne!« Ale jistej jsem si nebyl!

Jedenáct let jsem čekal. Jedenáct let jsme čekali všichni. Až poté jsem se teda dožil vydání svýho největšího díla na sedmi DVD – otloukánka Pra Pra Pra.

Proto Ti to, Shorty, píšu. Paní Pazourová mi volala, byl u ní Franta Filip. »Jsme nejprodávanější titul,« říkal mi, »Františku, náš seriál jde jak po másle. Lidi si ho objednávají jak zběsilí.« Tak jsem měl po jedenácti letech radost. Říkal jsem: »Františku, já jsem šťastnej už jen kvůli tobě, že jsem ti nechtě dělal ostudu. Já věděl, že to je pěkný. Přece nejsme takoví pitomci. Přece víme, co se bude Čechům líbit.«

Vzpomněl jsem si na závěr seriálu, jak za mnou přicházejí v reálu Pratec Čech, kněžna Libuše, Uršula jako Teta a říkají: »Ringo, lidi na nás zapomenou, když nebudem točit další díly. My úplně zmizíme z paměti.« A já jim říkám: »Nebojte se, děti. Já vám garantuju, slibuju vám, rodině svýho předka, že Češi na nás nikdy nezapomenou!«

Dožili jsme se toho, nezapomněli na nás. Mám z toho, Shorty, radost. Kdo si počká, ten se dočká.

Takže Pra pra pra – hodně štěstí. Ať jsi aspoň z poloviny tak oblíbený jako Dívčí válka.

Tvůj Ringo

PRA PRA PRA

**LITERATURA
VYMYŠLENÉHO FAKTU
aneb PŘÍBĚHY LIDÍ, KTEŘÍ
NIKDY NEŽILI**

Moji drazí čtenáři!

Kdepak ty loňské sněhy jsou? V kdysi čtenářské velmoci stáváme se menšinou. Rok od roku klesající náklady knih dokonce signalizují, že vymíráme! Spolu s vytouženou svobodou přišly i literární Lipany! Přibývá diváků a ubývá čtenářů!

Mohu pouze doufat, že se nejedná o nástup barbarské epochy, ale modernější formu atlantické civilizace. Literární Lipany jsou realitou – leč s nadějí k Sionu hledme, knižní bratři a sestry! Toho bohdá nebude, aby tábořský hejtman z boje utíkal! Pod moji korouhev, bratři a sestry! Nepřátel se nelekejme a na množství nehleďme! Poslední bitva vzplála! Dejme se na pochod! Pryč s diváky! Ať žijí čtenáři! Stojte na prahu nového tisíciletí ve víru doby a převratných událostí hledá každý národ posilu a naději v počátcích své existence, v kořenech svého kmene a vlastního bytí. Není tomu jinak ani s námi Čechy.

A tak pojďme a poslyšme pověsti dávných časů. Poslyšme příběhy nám tak drahých a milovaných postav, které, želbohu, nikdy neexistovaly! Poslyšte o našem Praotci, o předcích, jak přišli do končin naší vlasti. Slyšte, co se dochovalo z temnoty věků a co já, s vaším laskavým souhlasem, ve jménu svého slavného jména, jež mi k tomu dává právo, dotvořím. Činím tak s láskou a úctou, s velkou dávkou nostalgie a melancholie. Slyšte, co dochovalo se z temnoty věků, co zůstalo z báječných vypravování předešlých pokolení.

PŘÍCHOD NA ŘÍP

Žádná stavba na hliněných základech stojící pevnosti nemá a já si dovoluji dodat, nejenom stavba, ale tak jest u všeho! Víra bez dogmat – věda bez faktů jen třtinou ve větru se klátící jest! Lid musí pevně věřit! K žádným vzorům vzhlížeti a k jasnému cíli směřovati! Nejinak tomu ani s tebou, mým milým a věrným čtenářem. A nejinak tomu ani s literaturou a s literaturou vymyšleného faktu obzvlášť.